

Sprawa C-92/24**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

24 stycznia 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego: Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Włochy)**Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:**

6 października 2023 r.

Strona wnosząca apelację:

Banca Mediolanum SpA

Druga strona postępowania apelacyjnego:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale della Lombardia

[...]	Postanowienie	nr 1467/2023
[...]	złożone	w dniu
6/10/2023		
[...]		

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA Sezione 22
(sąd sprawiedliwości podatkowej drugiej instancji dla Lombardii, izba 22,
Włochy), [...]

[skład sądu]

w dniu 27/09/2023 wydał następujące

POSTANOWIENIE

- w przedmiocie apelacji [...]

wniesionej przez

Banca Mediolanum S.p.a.[...]

przeciwko

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia (urzędowi administracji podatkowej – dyrekcji regionalnej dla Lombardii)

[...]

Której przedmiotem jest zaskarżenie:

- wyroku [...] wydanego przez Commissione Tributaria Provinciale MILANO sez. 12 (komisję podatkową dla prowincji Mediolan, izba 12) [...]

Akty podatkowe:

- ODMOWA ZWROTU IRAP 2014 (Imposta regionale sulle attività produttive, regionalnego podatku od działalności produkcyjnej za 2014 rok)

na posiedzeniu jawnym

STAN FAKTYCZNY I PRAWNY SPRAWY

Corte di Giustizia [Tributaria] di II grado della Lombardia (sąd sprawiedliwości podatkowej drugiej instancji dla Lombardii),

- w przedmiocie apelacji wniesionej przez Banca Mediolanum od wyroku izby 12A Commissione Tributaria Provinciale di Milano (komisji podatkowej dla prowincji Mediolan, izba 12A) [...];

- [...];

- uznawszy, że postawione pytanie o zgodność art. 6 d.lgs. [decreto legislativo, dekretu ustawodawczego] nr 446/1997 z prawem Unii Europejskiej, a w szczególności z dyrektywą 2011/96/UE, wydaje się konieczne dla wydania wyroku w przedmiocie złożonego przez podatnika wniosku o zwrot, który został oddalony przez urząd;

- kieruje do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytanie prejudycjalne na podstawie art. 267 TFUE:

PYTANIE PREJUDYCJALNE DOTYCZĄCE ZGODNOŚCI

Z PRAWEM [UNII EUROPEJSKIEJ] ART. 6 UST. 1

DECRETO LEGISLATIVO (DEKRETU USTAWODAWCZEGO) NR 446/1997

1. PRZEPISY [UNII EUROPEJSKIEJ DOTYCZĄCE] OPODATKOWANIA DYWIDEND WYPŁACANYCH PRZEZ SPÓŁKĘ ZALEŻNĄ MAJĄCĄ SIEDZIBĘ W JEDNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM NA RZECZ SPÓŁKI DOMINUJĄCEJ MAJĄCEJ SIEDZIBĘ W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

Dyrektywa Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (wersja przekształcona dyrektywy 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r.) („dyrektywa o spółkach dominujących i zależnych”) ma na celu wyeliminowanie niedogodności i zakłóceń, na jakie narażone byłyby spółki dominujące mające siedzibę w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej w przypadku otrzymania dywidend od spółek zależnych mających siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. I faktycznie, preambuła określa jej cel jako „zwolnienie dywidend i innych zysków podzielonych wypłacanych przez spółki zależne ich spółkom dominującym z podatku potrącanego [pobieranego] u źródła dochodu oraz wyeliminowanie podwójnego opodatkowania takiego dochodu na poziomie spółki dominującej”, ponieważ „konsolidacj[e] spółek różnych państw członkowskich [...] [będąc] konieczn[ymi] dla stworzenia w ramach Unii warunków analogicznych do warunków rynku wewnętrznego oraz w celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania tego rynku wewnętrznego” nie powinny być utrudniane „[...] przez ograniczenia, niedogodności lub zakłócenia wynikające w szczególności z przepisów podatkowych państw członkowskich”, a zatem niezbędne jest, „w odniesieniu do konsolidacji spółek różnych państw członkowskich, określenie zasad opodatkowania, które są neutralne z punktu widzenia konkurencji, aby umożliwić przedsiębiorstwom dostosowanie się do wymogów rynku wewnętrznego, zwiększyć ich produktywność oraz zwiększyć ich siłę konkurencyjną na poziomie międzynarodowym”.

Aby osiągnąć te cele, art. 4 ust. 1 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych przewiduje, że „w przypadku gdy spółka dominująca [...] na mocy powiązania spółki dominującej z jej spółką zależną, otrzymuje zyski podzielone, państwo członkowskie spółki dominującej [...], z wyjątkiem sytuacji, gdy spółka zależna ulega likwidacji”: a) powstrzymuje się „od opodatkowania takich zysków” albo b) „opodatkowuje te zyski, upoważniając jednocześnie spółkę dominującą [...] do odliczenia od kwoty podatku należnego części podatku dochodowego od osób prawnych odnoszącej się do tych zysków i zapłaconej przez spółkę zależną”.

Ponadto, art. 4 ust. 3 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych stanowi, że „[k]ażde z państw członkowskich może postanowić, że opłaty odnoszące się do udziałów i strat wynikających z podziału zysków spółki zależnej nie mogą zostać odliczone od podlegającego opodatkowaniu zysku spółki dominującej, ale „[j]eśli koszty zarządzania związane z udziałami są w takim przypadku ustalone według stawki ryczałtowej, ustalona kwota nie może przekraczać 5 % wypłaconych zysków spółki zależnej”. Dlatego też ten ostatni przepis, jeżeli państwa członkowskie skorzystają z uprawnienia do ustalenia w formie ryczałtu

niepodlegających odliczeniu kosztów zarządzania udziałem, nakłada na nie obowiązek uczynienia tych kosztów kosztami niepodlegającymi odliczeniu i w związku z tym objęcia opodatkowaniem odpowiedniej części dywidend otrzymanych przez spółkę dominującą w wysokości nieprzekraczającej 5 % odpowiedniej kwoty.

2. SYSTEM OPODATKOWANIA WE WŁOSZECH PODATKIEM RPDP DYWIDEND WYPŁACANYCH PRZEZ SPÓŁKI ZALEŻNE MAJĄCE SIEDZIBĘ W INNYCH PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH SPÓŁKOM DOMINUJĄCYM MAJĄCYM SIEDZIBĘ WE WŁOSZECH

Decreto legislativo (dekret ustawodawczy) nr 446 z dnia 15 grudnia 1997 r., („d.lgs. nr 446”) reguluje regionalny podatek od działalności produkcyjnej („RPDP”). Zgodnie z art. 2 d.lgs. nr 446 przesłanką stosowania RPDP jest zwykle wykonywanie działalności zorganizowanej w sposób samodzielny, skierowanej na produkcję, wymianę towarów lub na świadczenie usług, oraz, również w oparciu o ten przepis, działalność wykonywana przez spółki i przez podmioty stanowi zawsze przesłankę stosowania podatku.

W związku z tym, art. 3 d.lgs. nr 446 w lit. a) i e) zalicza do grona podatników RPDP również podmioty, o których mowa w lit. l) części A załącznika I do dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, która zawiera „wykaz spółek, o których mowa w art. 2 lit. a) ppkt (i)” tej dyrektywy, a mianowicie „spółki utworzone według prawa włoskiego, określane jako «società per azioni», «società in accomandita per azioni», «società a responsabilità limitata», «società cooperative», «società di mutua assicurazione», oraz jednostki publiczne i prywatne, których działalność jest w całości lub w przeważającej części handlowa”.

Artykuł 4 d.lgs. nr 446 określa podstawę opodatkowania RPDP w „wartość[ci] produkcji netto wynikając[ej] z działalności wykonywanej na terytorium regionu”.

Artykuł 6 d.lgs. nr 446 stanowi, że w przypadku banków i innych pośredników finansowych podstawę opodatkowania RPDP ustala się jako sumę algebraiczną następujących pozycji rachunku zysków i strat:

- a) dochodów netto obniżonych o 50 % z dywidend;
  - b) odpisów amortyzacyjnych funkcjonalnych rzeczowych środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych w wysokości 90 %;
  - c) pozostałych kosztów administracyjnych w wysokości 90 %;
- c-bis) korekt netto i odpisów aktualizacyjnych wartości netto z tytułu pogorszenia kredytów, ograniczonych do tych, które można przypisać pożyczkom udzielonym klientom ujętym w tym celu w bilansie.

W związku z tym banki i inni pośrednicy finansowi mający siedzibę we Włoszech, których można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, mają obowiązek uwzględnić w swojej podstawie opodatkowania RPDP, w wysokości 50 % ich kwoty, dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które można zakwalifikować jako spółki zależne, jeżeli takie dywidendy są uwzględnione w dochodzie w ich rachunku zysków i strat.

Na podstawie art. 16 ust. 1-bis i 3 d.lgs. nr 446, w odniesieniu do banków i innych pośredników finansowych RPDP obowiązuje w stawce 4,65 %, przy czym regiony mają prawo różnicować tę stawkę maksymalnie o 0,92 punktów procentowych.

Banki i inni pośrednicy finansowi, których można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych i którzy uwzględnili w swojej podstawie opodatkowania RPDP 50 % dywidend wypłacanych przez spółki zależne mające siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, nie są uprawnieni do odliczenia od należnego RPDP części podatku dochodowego od osób prawnych odnoszącej się do wyżej wymienionych zysków i zapłaconej przez te ostatnie w państwie członkowskim, w którym mają siedzibę.

W związku z tym banki i inne instytucje finansowe mające rezydencję podatkową we Włoszech, które można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, do celów RPDP opodatkowują dywidendy pobierane od spółek zależnych mających siedzibę w innych państwach członkowskich, które spełniają wymogi określone w dyrektywie o spółkach dominujących i zależnych, w wysokości 50 % ich kwoty.

3. POSTĘPOWANIE GŁÓWNE

W okresie podatkowym 2014 BANCA MEDIOLANUM S.p.A. („BANCA MEDIOLANUM”) posiadał udziały w następujących spółkach, które miały jedną z form określonych w załączniku A dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, były rezydentami podatkowymi w Irlandii, Luksemburgu i Hiszpanii i nie były uznawane, w rozumieniu umowy podatkowej z państwem trzecim, za rezydentów poza Unią oraz podlegały, nie korzystając z systemów zwolnień, jednemu z podatków wskazanych w załączniku B dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych:

- a) 51 % udziałów w kapitale spółki Mediolanum International Funds Ltd, będącej rezydentem podatkowym w Irlandii;
- b) 51 % udziałów w kapitale spółki Mediolanum Asset Management Ltd, będącej rezydentem podatkowym w Irlandii;

- c) 99,996 % udziałów w kapitale spółki Gamax Management AG, będącej rezydentem podatkowym w Luksemburgu;
- d) 100 % udziałów w kapitale spółki Banco Mediolanum S.A., będącej rezydentem podatkowym w Hiszpanii.

BANCA MEDIOLANUM pobrał od wyżej wskazanych spółek zależnych dywidendy na łączną kwotę w wysokości 231.912.007,51 EUR, a dokładniej otrzymał:

- a) kwotę 164.820.000,00 EUR od Mediolanum International Funds Ltd;
- b) kwotę 10.710.000,00 EUR od Mediolanum Asset Management Ltd;
- c) kwotę 6.382.007,51 EUR od Gamax Management AG;
- d) kwotę 50.000.000,00 EUR od Banco Mediolanum S.A.

Spółki zależne, posiadające rezydencję podatkową w Irlandii, Luksemburgu i Hiszpanii i tam podlegające podatkowi dochodowemu od osób prawnych, nie dokonały żadnego poboru podatku od dywidend wypłacanych BANCA MEDIOLANUM, gdyż spełnione zostały wszystkie wymogi określone w art. 2 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, który przewiduje zwolnienie ze stosowania podatku pobieranego u źródła dochodu od dywidend wypłacanych przez „spółkę zależną”, która „(i) ma jedną z form wymienionych w załączniku I część A; (ii) zgodnie z prawem podatkowym tego państwa członkowskiego jest uważana za rezydenta podatkowego w tym państwie członkowskim oraz, zgodnie z warunkami umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej z państwem trzecim, nie jest uważana za rezydenta podatkowego poza Unią; (iii) ponadto podlega jednemu z podatków wymienionych w załączniku I część B, bez możliwości wyboru lub zwolnienia, lub podlega jakimkolwiek innemu podatkowi, który może być zastąpiony przez którykolwiek z tych podatków”, w odniesieniu do spółki dominującej, która, zgodnie z art. 3 tej dyrektywy, „spełnia warunki określone w art. 2 i posiada co najmniej 10 % udziału w kapitale spółki w innym państwie członkowskim spełniającej te same warunki”.

BANCA MEDIOLANUM ujął dywidendy pobrane w okresie podatkowym 2014 od tych spółek w pozycji „dywidendy i podobny dochód” rachunku zysków i strat, uwzględnionej w dochodzie.

W związku z tym BANCA MEDIOLANUM uwzględnił powyższe dywidendy we własnej podstawie opodatkowania IRES (imposta sul reddito delle società, podatkiem dochodowym od osób prawnych) za wyżej wskazany okres podatkowy za 2014 rok, w granicach 5 % ich kwoty zgodnie z art. 89 TUIR [Testo unico delle imposte sui redditi, skonsolidowanej ustawy o podatku dochodowym].

BANCA MEDIOLANUM można zakwalifikować jako pośrednika finansowego w rozumieniu art. 6 d.lgs. nr 446. W związku z tym spółka ta, w złożonej

deklaracji RPDP za okres podatkowy 2014, włączyła wyżej wskazane dywidendy również do podstawy opodatkowania tym podatkiem w wysokości 50 % ich kwoty, a więc w kwocie 115.956.003,76 EUR, zgodnie z art. 6 d.lgs. nr 446.

Wreszcie, BANCA MEDIOLANUM w tej samej deklaracji uiszczył należny RPDP, stosując stawkę 5,57 % od tak ustalonej podstawy opodatkowania, na kwotę 10.392.278,00 EUR i, wykazując w poprzedniej deklaracji nadwyżkę RPDP w wysokości 5.712.250,00 EUR oraz wpłaciwszy w okresie podatkowym 2004 zaliczki w łącznej wysokości 9.451.969,00 EUR, wykazał nadwyżkę RPDP w wysokości 4 771 941,00 EUR.

W dniu 4 czerwca 2019 r. BANCA MEDIOLANUM przedstawił Direzione Regionale della Lombardia dell'Agenzia delle Entrate (dyrekcji regionalnej dla Lombardii urzędu administracji podatkowej, „urząd”) wniosek, w którym zażądał zwrotu większego RPDP zapłaconego z tytułu objęcia tym podatkiem 50 % dywidend otrzymanych przez ten ostatni od Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG i Banco Mediolanum S.A., mając na uwadze, że art. 6 ust. 1 d.lgs. nr 446, który nakłada obowiązek objęcia RPDP 50 % ich kwoty, był sprzeczny z art. 4 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, który wyłącza możliwość opodatkowania dywidend wypłacanych przez spółki zależne spółkom dominującym w wysokości przekraczającej 5 % odpowiedniej kwoty.

W dniu 16 października 2020 r. urząd powiadomił BANCA MEDIOLANUM o decyzji odmownej, w której oddalił złożony przez ten bank wniosek o zwrot.

W szczególności w uzasadnieniu tej decyzji urząd twierdził, że art. 6 d.lgs. nr 446, w sytuacji, w której wymaga od pośredników finansowych będących rezydentami podatkowymi we Włoszech, których można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, aby objęły RPDP również 50 % dywidend wypłacanych przez spółki mające siedziby w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które, w rozumieniu wyżej wskazanej dyrektywy, można zakwalifikować jako spółki zależne, nie jest sprzeczny z art. 4 tej ostatniej, gdyż przepis ten nie ma zastosowania do RPDP, a jedynie do podatku dochodowego.

Skargą złożoną w dniu 15 grudnia 2020 r. BANCA MEDIOLANUM zaskarżył wyżej wskazaną decyzję o odmowie do Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano (sądu sprawiedliwości podatkowej pierwszej instancji w Mediolanie), kwestionując jej zgodność z prawem i zasadność oraz zwrócił się do tego trybunału o nakazanie urzędowi dokonania żadanego zwrotu.

Wyrokiem [...] Corte di Giustizia Tributaria di Primo Grado di Milano oddalił tę skargę, twierdząc z kolei, że zakaz ustanowiony w art. 4 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych nie ma zastosowania do RPDP.

Apelacją wniesioną w dniu 31 stycznia 2023 r. BANCA MEDIOLANUM zaskarżył do niniejszego sądu wyżej wskazany wyrok Corte di Giustizia

Tributaria di Primo Grado di Milano, wnosząc o jego zmianę i w konsekwencji nakazanie urzędowi dokonania zwrotu kwoty wyższego RPDP, żądanego w pierwotnym wniosku.

4. PYTANIE PREJUDYCJALNE

Mając na uwadze powyższe, rozstrzygnięcie na gruncie krajowego porządku prawnego kwestii związanej z opodatkowaniem RPDP 50 % dywidend pobieranych przez pośredników finansowych, których można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, pochodzących od spółek mających siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które podlegają zakwalifikowaniu jako spółki zależne w rozumieniu wyżej wymienionej dyrektywy, na skutek art. 6 ust. 1 d.lgs. nr 446/1997, zależy od rozstrzygnięcia pytania prejudycjalnego dotyczącego zgodności objęcia opodatkowaniem RPDP 50 % tych dywidend z art. 4 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych. Na podstawie zarysowanego kontekstu regulacyjnego [Unii Europejskiej] należy w rzeczywistości uznać, że zakaz uznawania za podlegające opodatkowaniu przez spółkę dominującą, mającą siedzibę w państwie członkowskim, dywidend wypłacanych przez spółkę zależną mającą siedzibę w innym państwie członkowskim, w wysokości przekraczającej 5 % ich kwoty, mógłby znaleźć zastosowanie we Włoszech również w odniesieniu do RPDP.

Gdyby jednak tak było, art. 6 ust. 1 d.lgs. nr 446 byłby niezgodny z tak zdefiniowanym zakazem, ponieważ nakłada na banki i innych pośredników finansowych, których można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, obowiązek objęcia opodatkowaniem RPDP 50 % dywidend pobieranych przez spółki mające siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które można zakwalifikować jako spółki zależne w rozumieniu tej dyrektywy, przy czym Włochy nie gwarantują tym pierwszym prawa do odliczenia od należnego RPDP części podatku dochodowego od osób prawnych związanej z wyżej wymienionymi dywidendami wypłacanymi przez te drugie.

W tym względzie warto zauważyć, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej („TSUE”) wyrokami z dnia 17 maja 2017 r., w sprawach C-365/16 (AFEP/Ministre des Finances et des Comptes publics) i C-68/15 (X/Ministerraad) wyjaśnił, że art. 4 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych nakłada na państwa członkowskie Unii zakaz poddawania, w odniesieniu do spółek dominujących, jakiegokolwiek formie opodatkowania, a zatem nie ograniczającej się wyłącznie do podatku dochodowego od osób prawnych, dywidend wypłacanych im przez spółki zależne, w procencie większym niż 5 % ich kwoty.

Dokładniej, w sprawie C-365/16 francuska rada stanu skierowała do najwyższego sądu wspólnotowego pytanie, czy z łączną treścią przepisów art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych zgodny jest art. 235ter ZCA

francuskiego ogólnego kodeksu podatkowego, w przypadkach, w których nakładał [on] na spółki dominujące nie tylko obowiązek objęcia podatkiem dochodowym od osób prawnych 5 % otrzymywanych przez nie dywidend z tytułu braku możliwości zryczałtowanego odliczenia kosztów zarządzania udziałem, ale także obowiązek objęcia ich dodatkowym 3 % podatkiem w momencie wypłaty na rzecz wspólników pierwszej spółki. Odpowiadając na powyższe pytanie TSUE, stwierdziwszy, że „celem dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, zgodnie z jej motywem 3, jest wyeliminowanie podwójnego opodatkowania, na poziomie spółki dominującej, zysku wypłacanego przez spółkę zależną spółce dominującej, a opodatkowanie tych zysków przez państwo członkowskie spółki dominującej po stronie tej spółki, w momencie gdy dokonuje ona ich dalszej wypłaty, pociągające za sobą zastosowanie do tych zysków podatku przekraczającego próg 5 % przewidziany w art. 4 ust. 3 tej dyrektywy, prowadziłoby do sprzecznego z dyrektywą podwójnego opodatkowania na poziomie tejże spółki”, uznał, że francuskie przepisy podatkowe były niezgodne z art. 4 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych. Faktycznie, ten ostatni przepis „[...] sprzeciwia się [...] przepisowi podatkowemu państwa członkowskiego spółki dominującej, takiemu jak przepis rozpatrywany w postępowaniu głównym, przewidującym, że wypłata dywidendy przez spółkę dominującą podlega opodatkowaniu podatkiem, którego podstawę stanowi kwota wypłaconej dywidendy, w tym dywidendy pochodzącej od spółek zależnych tej spółki niebędących rezydentami”, ponieważ „zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy o spółkach dominujących i spółkach zależnych nie jest podporządkowane określonego rodzaju podatkowi”, przewidując, „że państwo członkowskie spółki dominującej powstrzymuje się od opodatkowania zysków wypłaconych tej spółce przez jej spółkę zależną niebędącą rezydentem” i „ma zatem na celu zapobieżenie ustanawianiu przez państwa członkowskie przepisów podatkowych, które prowadzą do podwójnego opodatkowania takich zysków po stronie spółki dominującej, także „w tym kontekście [...] nie ma znaczenia, czy krajowy przepis podatkowy jest zakwalifikowany, czy też nie, jako podatek dochodowy od osób prawnych”. Ponadto, w sprawie C-68/15 belgijski trybunał konstytucyjny skierował do najwyższego sądu wspólnotowego pytanie, czy z łączną treścią przepisów art. 4 ust. 1 i 3 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych zgodny jest rozdział 15 belgijskiego kodeksu podatku dochodowego w przypadkach, w których nakładał on na spółki dominujące, nie tylko obowiązek objęcia podatkiem dochodowym od osób prawnych 5 % otrzymywanych przez nie dywidend z tytułu braku możliwości zryczałtowanego odliczenia kosztów zarządzania udziałem, ale także obowiązek objęcia ich Fairness Tax w stawce 5,15 % w momencie redystrybucji na rzecz wspólników spółki dominującej, w przypadku, gdyby takie dywidendy składały się z zysków, które nie zostały uwzględnione w jego podstawie opodatkowania. Odpowiadając na powyższe pytanie TSUE orzekł, że „art. 4 ust. 1 lit. a) dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych w związku z art. 4 ust. 3 wskazanej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że przepis ów stoi na przeszkodzie krajowym przepisom prawa podatkowego takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, w zakresie, w jakim te przepisy prawa podatkowego w sytuacji, w której zyski otrzymane

przez spółkę dominującą od jej spółki zależnej są wypłacane przez tę spółkę dominującą po roku ich otrzymania, powodują opodatkowanie tych zysków podatkiem przekraczającym próg 5 % przewidziany we wspomnianym przepisie”.

[Powtórzenie fragmentów wyroków Trybunału przytoczonych już w poprzednim akapicie].

Dlatego też w przekonaniu TSUE art. 4 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych nakłada na państwa członkowskie Unii zakaz poddawania, w odniesieniu do spółek dominujących, jakiejkolwiek formie opodatkowania dywidend wypłacanych im przez spółki zależne, w procencie większym niż 5 % ich kwoty, nie tylko w momencie ich pobierania, ale także w momencie ich późniejszego podziału pomiędzy wspólników spółki dominującej.

Mając na uwadze powyższe, art. 6 d.lgs. nr 446, w przypadku, w którym nakłada na banki i innych pośredników finansowych mających siedzibę we Włoszech, których można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, obowiązek objęcia RPDP 50 % dywidend otrzymywanych przez nich od spółek mających siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które w rozumieniu tej dyrektywy podlegają zakwalifikowaniu jako spółki zależne, mógłby zostać uznany za niezgodny z zakazem poddawania zysków spółek dominujących, mających siedzibę w jednym z państw członkowskich uzyskanych od spółek zależnych mających siedzibę w innych państwach członkowskich, opodatkowaniu stawką procentową wyższą niż 5 % odpowiedniej kwoty ustalonej w art. 4 dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, zgodnie z interpretacją TSUE dokonaną w wyrokach z dnia 17 maja 2017 r. w sprawach C-365/16 i C-68/15. Faktycznie, wprowadzenie takiego obowiązku „powoduj[e] opodatkowanie tych zysków podatkiem przekraczającym próg 5 % przewidziany we wspomnianym przepisie”.

Rozstrzygnięcie proponowanej kwestii jest w sposób oczywisty istotne i decydujące dla rozstrzygnięcia niniejszego postępowania z uwagi na fakt, że w przypadku stwierdzonej niezgodności z przywołanymi przepisami dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. art. 6 ust. 1 d. lgs. nr 446 z 15 grudnia 1997 r., w przypadkach, w których zezwala, w odniesieniu do pośredników finansowych mających siedzibę we Włoszech, których można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy o spółkach dominujących i zależnych, na objęcie RPDP 50 % dywidend wypłacanych przez spółki mające siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które w rozumieniu wyżej wskazanej dyrektywy podlegają zakwalifikowaniu jako spółki zależne, decyzja o odmowie będąca przedmiotem postępowania i zaskarżonego apelacją wyroku byłaby bezprawna, a żądanie zwrotu, sformułowane w niniejszym postępowaniu, byłoby zasadne, biorąc pod uwagę, że BANCA MEDIOLANUM zażądał zwrotu wyższej kwoty RPDP zapłaconej w wyniku włączenia do podstawy opodatkowania 50 % dywidend, które spółka ta pobrała od swoich spółek zależnych mających siedzibę w Irlandii, Luksemburgu i Hiszpanii, i że pierwszy urząd oddalił ten wniosek.

Reasumując, niniejszy Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia (sąd sprawiedliwości podatkowej drugiej instancji dla Lombardii) zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, na podstawie art. 267 TFUE, z następującym pytaniem prejudycjalnym:

czy roszczenie Republiki Włoskiej, zawarte w art. 6 ust. 1 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 446/1997 dotyczące objęcia RPDP 50 % dywidend pobranych przez pośredników finansowych mających siedzibę we Włoszech, których można zakwalifikować jako spółki dominujące w rozumieniu dyrektywy Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r., wypłacanych przez spółki mające siedzibę w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, które można zakwalifikować jako spółki zależne na podstawie wyżej wymienionej dyrektywy, bez upoważnienia tych pierwszych do odliczenia z RPDP części podatku dochodowego od osób prawnych odnoszącej się do takich zysków, zapłaconej przez te drugie, nie jest niezgodne z zakazem objęcia zysków spółek dominujących mających siedzibę w jednym z państw członkowskich, uzyskanych od spółek zależnych mających siedzibę w innych państwach członkowskich, opodatkowaniem stawką procentową wyższą niż 5 % odpowiedniej kwoty określonej w art. 4 wyżej wskazanej dyrektywy?

Z powyższych względów

[...] [formuły postępowania]

[...] dnia 27.9.2023 r.

[...] [skład sądu]